

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 007590 13 Uvp
Banjaluka, 15.05.2014. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Edine Čupeljić i Stake Gojković, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Margarete Nikić, u upravnom sporu po tužbi Z. G. iz T., D. kod B. (u daljem tekstu: tužilac), koga zastupa V. S. advokat iz B., ul. ... broj ..., protiv rješenja broj 08.040/704-52,575/09 od 16.05.2011. godine, tuženog Ministarstva ... RS, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 007590 11 U od 26.02.2013. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 15.05.2014. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je tačkom 1. dispozitiva, odbijen zahtjev tužioca za imenovanje za vještaka iz oblasti geodetske struke, a tačkom 2. dispozitiva određeno je tužilac stiče pravo da ponovo polaže ispit nakon isteka roka od 6 mjeseci od dana prethodnog polaganja.

Odbijanje tužbe sud obrazlaže činjenicom da je kvalifikaciono testiranje kandidata za vještake provedeno u skladu sa odredbama Zakona o vještacima Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 16/05 i 65/08, u daljem tekstu: Zakon) i Pravilnika o kvalifikacionom testiranju kandidata za vještaka („Službeni glasnik RS“, broj: 4/09, u daljem tekstu: Pravilnik), na kojem je od strane komisije koja je provodila testiranje, tužilac ocijenjen sa ocjenom „nezadovoljava“, što je bio razlog da se ne imenuje za vještaka i da se ne uvrsti na Listu vještaka Republike Srpske iz geodetske oblasti. Tužiocu je ostavljena mogućnost ponovnog polaganja kvalifikacionog ispita, po proteku propisanog roka, zbog čega je zaključeno da je tužba neosnovana.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac osporava njenu zakonitost zbog povrede odredaba člana 73. i 336. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03-61/13, u daljem tekstu: ZPP) i u vezi sa odredbom člana 48. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je u tužbi decidno i jasno naveo razloge i obim preispitivanja osporenog akta, a da sud svoju odluku nije zasnovao na činjeničnom utvrđenju tuženog organa pa je time povrijedio odredbu člana 29. ZUS, zbog čega je ostalo nejasno na osnovu kojih dokaza je utvrdio činjenično stanje i donio pobijanu presudu. Ističe da je tužbom tražio da se imenuje za sudskog vještaka počev od

23.07.2008. godine, pa do 23.07.2014. godine ili da tuženi ponovo provede kvalifikacioni ispit, a kojim zahtjevima se sud uopšte nije bavio niti je na te okolnosti utvrđivao činjenično stanje, iako je to suština spora, pa smatra da je činjenično stanje u ovom dijelu ostalo potpuno neutvrđeno. Ovo posebno, jer mu ni po proteku roka od 6 mjeseci, ostavljenog osporenim aktom, a ni nakon posebnog zahtjeva nije omogućeno ponovno polaganje kvalifikacionog ispita, koje pravo mu pripada po zakonu i što je osnovni razlog pokretanja upravnog spora. U odnosu na dio zahtjeva da se imenuje za vještaka ističe da je tuženom dostavio rješenje od 18.11.1999. godine, kojim je postavljen za stalnog sudskog vještaka za područje Okružnog suda Bijeljina, pa da je tuženi bio u obavezi da mu po ovom rješenju produži mandat za narednih 6 godina, bez provođenja postupka ponovnog imenovanja. Smatra da sud pogrešno tumači odredbu člana 47. stav 2. Zakona, pa imajući u vidu sve naprijed navedeno predlaže da se zahtjev uvaži pobijana presuda preinači i osporeni akt poništi ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak. Zatražio je naknadu troškova za sastav zahtjeva u ukupnom iznosu od 1316,25 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je u skladu sa odredbama Zakona i Pravilnika proveden postupak kvalifikacionog testiranja za vještake kao i postupak imenovanja kandidata koji su položili kvalifikacioni ispit. Navodi da je postupak imenovanja vještaka izmijenjen sada važećim Zakonom, na način da je uvedeno prethodno kvalifikaciono testiranje kandidata za vještake, nakon čega se vještaci imenuju na period od 6 godina i imaju mogućnost da im se mandat produži, bez ponovnog testiranja; da je testiranje obavezno za sve kandidate, bez obzira na ranije imenovanje i dužinu trajanja tog imenovanja. U vezi zahtjeva tužioca da se obaveže da obavi ponovno testiranje ističe da će nakon što pristigne određeni broj prijava organizovati polaganje ispita i o tome blagovremeno obavijestiti tužioca. Smatra da tužiocu nije uskraćeno pravo na ponovno testiranje i predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Tužilac je imenovan za vještaka rješenjem tuženog broj 01/2-704-121/99 od 18.11.1999. godine, na osnovu ranije važećeg zakona, pa je dužnost vještačenja po tom rješenju, a shodno odredbi člana 47. važećeg Zakona, mogao obavljati do novog imenovanja po odredbama toga zakona, a koje će se izvršiti u roku od 6 mjeseci od dana njegovog stupanja na snagu. Produženje važenja rješenja o imenovanju vještaka iz odredbe člana 12. stav 1. Zakona, odnosi se samo na rješenja, odnosno vještake čije je imenovanje izvršeno u skladu sa odredbama toga zakona, pa s obzirom na navedeno, nema mogućnosti da se zbog isteka propisanog roka produži važenje tog rješenja. Iz tog razloga navod zahtjeva, da je tuženi bio u obavezi da mu po ovom rješenju produži mandat za narednih 6 godina, bez provođenja postupka ponovnog imenovanja se ukazuje neosnovanim. Ovakav pravni stav zauzeo je i nižestepeni sud u pobijanoj presudi i pravilno zaključio da se obaveza polaganja kvalifikacionog testiranja odnosi na sve zainteresovane kandidate za vještake, pa i one koji su za vještake imenovani po ranije važećim propisima. Iz tog razloga neosnovan je i navod zahtjeva da sud pogrešno tumači odredbu člana 47. stav 2. Zakona.

U vezi navedenog potrebno je ukazati i na činjenicu da se tužilac dana 12.05.2005. godine prijavio na javni poziv za imenovanje vještaka objavljen u „Službenom glasniku Republike Srpske“, broj 39/05, i uz prijavu dostavio i potrebne dokumente; da je potom pristupio testiranju, i polagao pismeni dio ispita, za koji je

komisija za polaganje kvalifikacionog ispita zaključila da isti nije položio, što je bio razlog da se njegov zahtjev za ponovno imenovanje odbije i da se izvrši njegovo brisanje sa Liste vještaka geodetske struke RS, a na osnovu odredbe člana 10. Zakona.

Osporenim aktom je u stavu 2. dispozitiva određeno da tužilac stiče pravo da ponovo polaže ispit nakon isteka roka od 6 mjeseci od dana prethodnog polaganja, što je u skladu sa odredbom člana 14. Pravilnika. Međutim, tužilac pogrešno zaključuje da se radi o roku u kojem tužena ima obavezu da mu to polaganje omogući, već se radi o roku po čijem proteku tužilac, kao i svi ostali kandidati, stiču pravo na ponovno polaganje kvalifikacionog ispita. Prema tome, sud nema mogućnosti, a ni obavezu da u upravnom sporu, ocjenjujući zakonitost osporenog akta nalaže tuženom da tužiocu omogući polaganje tog ispita. S obzirom da se polaganje ispita, prema odredbama člana 4. Zakona obavljaju putem javnog poziva, a shodno potrebama za određenu oblast vještačenja, to će tuženi, kako je i naveo u odgovoru na zahtjev po prikupljanju dovoljnog broja prijavi provesti proceduru ponovnog testiranja kandidata. Prema navedenom osporeni akt se ukazuje zakonito donesenim.

S obzirom na navedeno, a i kod činjenice da je sud otklonio nedostatak potpisa tuženog u odgovoru na zahtjev nema osnova za prigovor tužioca o povredi odredaba člana 73. i 336. ZPP.

Kako ni ostali prigovori tužioca nisu od uticaja na drugačiju odluku suda, to kod takvog stanja stvari u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49.a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. ZPP, koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić